

Βυζαντίου εἰς Ὀδησσὸν καὶ ἐπὶ τῶν σφαγίδων τῶν
ρώσων τελωνοφυλάκων.

Κατέπια ἐν τούτοις τοὺς ἀναβαίνοντας σπαρακτικούς
λυγμούς μου καὶ ἔσπευσα ν' ἀντικρῶσω τὸν φίλον μου
ἐν ὅλῃ τῇ ἀκτινοβολῇ τῆς νέας μου μεταμορφώσεως καὶ
τοῦ νέου μου πύλου.

— Ἔτσι μάλιστα, ἐφώνησεν ὡς μὲ ἀντίκρυσεν, ἔτσι
ἔμπορεῖ κανεὶς νὰ σὲ παρουσιάσῃ καὶ εἰς τὸ θέατρον ἀπό
ψε. Πᾶμε νὰ πάρωμεν εἰσιτήρια.

— Στάσου, ἀδελφὲ μιὰ στιγμὴ.

— Τί θέατρο; ρούσικο; Εὐχαριστῶ. Ἀφνέ με ἤσυχο.

— Ρούσικο μάλιστα, ρούσικη ὄπερα, τὸ Cloches de
Corneville (ἡ Καμπάναις τῆς Κερατῖας).

— !!!

— Ναι, ναι, θ' ἀκούσῃς ἀπόψε τῆς καμπάναις τῆς Κε
ρατῖας ρωσικά.

— Νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθεια, τρέμω· φοβοῦμαι μὴ μὲ
ξεχωφάνουν, ὡς ἡ καμπάνες τῶν ἐκκλησιῶν των.

— Μωρὲ ἔλα . . .

Ἐπείσθην, δευτέραν φορὰν νῦν, ἐξ οὗ ὠρμήθην νὰ σχε-
διάσω διατριβὴν περὶ τῆς ἐπιρροῆς τῆς ρητορικῆς τοῦ
φίλου μου ἐπὶ τοῦ ἑλλήνου ἐν γένει καὶ ἰδίᾳ ἐπὶ τοῦ
ἐπ' αὐτοῦ τραταρίζοντος ἑλλήνου ἢ ρωμοῦ. Θὰ τὴν
ἀναγνώσω ἢ θὰ τὴν καταχωρίσω εἰς τὸν Παρθασὸν
ὅταν τὴν γράψω, θὰ ἰδῇτε τί ἐπιχειρήματα περιέχει.

Καὶ ἀφοῦ ἡγόρασε τὰ εἰσιτήρια καὶ μοὶ ἐνεχείρισε τὸ
ἐμὸν :

— Καὶ πῶς λέγουν ρωσιστὶ τὸ Cloches de Corneville;
ἤρώτησα :

— Kornevilskii Kalakala.

Διεγράψην εἰς γέλωτας ἐν μέσῃ ὁδῷ. Μοὶ ἐφάνη τόσῳ
κωμικὸν αὐτὸ τὸ **καλακαλά**. ὥστε ἠνόησα, ὅτι θὰ ἐπει-
θόμην καὶ νὰ πληρώσω διὰ νὰ τὸ ἴδω, χωρὶς οὔτε ἡ ρη-
τορικὴ τοῦ φίλου μου νὰ μεσολαβήσῃ, οὔτε ἡ ἰδέα τοῦ
ἀνεξόδου. Ἦρκει νὰ ἐγνώριζα ὅτι **καλακαλά** θὰ εἴπῃ
καμπάνες !

Touriste

ΚΑΡΑΜΕΛΛΙΣ

Ἡρώτων ἓνα χαρτοπαίκτην :

— Διὰ τί προτιμᾷς τὸ παίγνιδι ἀπὸ τὸν ἔρωτα ;

— Διότι, ἀπεκριθῇ, δύναται κανεὶς νὰ **παίξῃ** πάντοτε,
ἐνῷ δὲν δύναται πάντοτε νὰ ἀγαμῇ.

Μεσίτης, ἀνερχόμενος τὴν κλίμακα τοῦ Χρηματιστη-
ρίου, συλλαμβάνει ἐπ' αὐτοφῶρῳ δωδεκαετῇ λουστρον,
κλέπτοντα τὸ μανδύλι του.

— Παληόπαιδο ! φωνάζει ἀγρίως, δὲ ντρέπεσαι νὰ
κλέφτῃς . . . 'ς τὴν ἡλικίαν σου.

ΠΕΡΙΦΗΜΟΣ ΔΙΚΗ.

(ΤΟΥ ΤΑΚΤΙΚΟΥ ΕΝ ΣΥΓΡΑΜΜΑΤΙ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ.)

(Συνέλειξε ὁ προηγούμενον ἀριθ. 366)

Ἡ ἀπολογία τῶν κατηγορουμένων, ὑπῆρξεν ἀκριβὲς
δικασφῆσις τῶν μαρτυρικῶν καταθέσεων. Ὁ μολόγησαν

ὅτι κατέλαβον τὸν «Λούκουλλον» ἀγοράσαντες παρὰ τοῦ
ὕπνρητου Κυριακάτου, ἀλλ' ἐν ἀγνοίᾳ τῆς κυριότητος
τοῦ Δημοπούλου. Ἠρνήθησαν ὅτι βεβαίως καὶ δι' ὄπλο-
φόρων κατέλαβον. Κατέδειξαν ὅτι οἱ κληρονόμοι τοῦ
κατὰ τὸ ἡμῖς συγκυρίου Δάλκου ἐξεχώρησαν αὐτοῖς
τὰ δικαιώματά των, καὶ κατέληξαν εἰς τὸ ὅτι ὁ Δη-
μόπουλος, μετὰ ὀκτῶ μῆνας, παρέλαβε καὶ κατέχει τὸ
ξενοδοχεῖον, μετὰ τοῦ ἀνήκοντος αὐτοῖς.

Ὡς εἶπον ἤδη, ἡ δίκη αὕτη ἔλαβε παρ' ἀξίαν διαστά-
σεις, αἵτινες τῇ ἔδωσαν διεθνῇ χαρακτῆρα, ἐν ᾧ καθ' ἐ-
αυτὴν εἶναι ἀπλή. Τὰς διαστάσεις ταύτας ἀποφεύγω,
διότι ὀφείλω ἐν στενῷ νὰ περιλάβω τὰ καθέκαστα δίκης
ἐπὶ ἐξαήμερον διαρκείας.

Καλεῖται ἐκ νέου εἰς μάρτυς.

Προϊστάμενος. Αὐτὸ τὸ ξενοδοχεῖον «Λούκουλος», ὡ-
μοιάζει τὸ Hôtel de la Ville, ἡ ἐκεῖνο ποῦ πηγαίνουν οἱ
Σιρνοί ;

Εἰς ἔνορκος Σίρνιος. Κύριε Πρόεδρε, ὁ Προϊστάμενος
διὰ τῶν ἐρωτήσεων του καθίσταται ὀχληρὸς. (γέλως).

Προϊστάμενος. Κύριε, εἶμαι νοήμων.

Μάρτυς. Εἰς τὸν «Λούκουλλον» κατῶκουν πλύστραι,
μιράριες, πόρνοι καὶ ἔγιναν βιχσμοὶ παιδῶν. (Γλαρότης)

Καλεῖται ἐκ νέου ὁ παθὼν Δημόπουλος.

Εἰς ἔνορκος σιδηροὐργός. Τί κλίνεις εἶχε τὸ ξενοδο-
χεῖόν σου ; Τῆς Μάκτας ἢ τῆς Γένοβας, διότι εἶμαι ἐπι-
στήμων καὶ θὰ καταλάβω τὴν ἀξίαν των.

Δημόπουλος. Ἦξιςαν 60 φρ. τὸ ἐν καὶ 40 τὸ στρώμα.

Προϊστάμενος. (Ἐνθουσιῶν ὡς ἔμπορος, ἀκούων νὰ
γίνηται καὶ πρὸς στιγμὴν λόγος περὶ συμφερούσων τι-
μῶν, καὶ θέλων νὰ ὠφεληθῇ τῆς περιστάσεως τῆς ἀγο-
ραπωλησίας).

— Θέλεις νὰ σοῦ σπεκουλάρῳ ἐγὼ 100 στρώματα,
πρὸς 10 Δραχμὰς τὸ ἐν ;

Μετὰ τὴν κατηγορίαν τῶν κατηγορουμένων ἔλαβε
τὸν λόγον ὁ Εἰσαγγελεὺς Ε. Λυκούδης. Ἐχει τὴν τέ-
χνην νὰ ἐξαρθῇ τοῦ ἀκροατηρίου του τὴν προσοχήν.
Τὴν λέξιν ἐκλελεγμένην, τὴν ὑφὴν χαριέντως ῥέουσάν
καὶ πλήρη εἰκόνων, τὴν παράστασιν συμπαθῇ, τὴν κρί-
σιν ἀμερόληπτον. Διὰ τοῦ λόγου του ὁ Κ. Λυκούδης
ἐκαυτηρίασε πᾶν τὸ χρῆζον καυτηριάσεως. Εἶπε τὰ
πράγματα μὲ τ' ὄνομά των. Εἶρων ἔμυ καὶ αὐστηρὸς, χμεί-
λικτος ἔμυ καὶ ἐπεικὴς. Ἐξετύλιξε μὲ τέχνην τὴν κατη-
γορίαν. Ἐσκώψε τὴν υπέρσπισιν ἐνθα ἡ ἀλήθεια παρε-
μορφῶτο. Ἐπάταξε τὸν πολιτικῶς ἐνάγοντα, ἐνθα τὸ
πάθος υπερίσχυε. Δὲν ἡδυνήθη ν' ἀρνηθῇ τὰς καταχρή-
σεις τινῶν τυραννίσκων Προέδρων, καὶ ἐμῆφρη τῶν Δι-
καστικῶν ἀρχῶν, ὁσάκις δεικνύνται ἐπεικεῖς πρὸς αὐ-
τούς. Ἀπολαμβάνομεν τῆς ἐτεροδικίης ἐν Τουρκίᾳ.

εἶπεν, ὡς ἀνέκοντες εἰς τὴν χορείαν τῶν πεπολιτισμένων Κρατῶν. Κινδυνεύομεν ὅμως νὰ ἐξελεγχθῶμεν ἀποκρινόμενοι τῆς ἐπεροδικίας, δι' ὅλως ἀντίθετον λόγον. «Παραδέχομαι τὸν Δημόπουλον, εἶπεν, ὡς τὸν παρὶς τῆς ὑπεράσπεισης, ὑβριστὴν, λιβελλογράφον, ἄξιον διὰ τὸ ἱκρίωμα. Αναβιβάζατέ τον, ὅταν θὰ τὸν δικάσητε, ἐκεῖ. Πλὴν ἤδη τιμωρήσατε τοὺς ἀρπαγὰς τῆς περιουσίας του». Χαριτολογῶν δὲ προσέθετο. «Ἡ ὑπεράσπεις εἶπεν ὅτι ὁ Δημόπουλος κατήγγειλε τὸν Σκούφον τῇ ὑστεραίᾳ τοῦ γάμου του, ὅταν εἶδεν αὐτὸν λαβόντα καλὴν προίκα, ὅπως ἀποζημιωθῇ. Ὅντος ἀποδεδειγμένου ὅτι ὁ Δημόπουλος ἐμήνυσε τὸν Σκούφον τρία ἔτη μετὰ τὸν γάμον του, δεόν νὰ παραδεχθῶμεν κατ' ἀκολουθίαν τὴν γαμήλιον νύκτα τριετίαν ὅλην διαρκέσαν... Σὺ εἶπε πρὸς τοὺς ὑπεράσπεις, νὰ θέσωμε τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς συνειδήσεώς σας, καὶ δώσητε τὴν ψῆφόν σας. Ἦθελα παρακαλέσαι τὴν ὑπεράσπιν νὰ μοῖ εἴπῃ ποῦ τοῦ σώματος ἐδρεύει ἡ συνειδήσις, ὅπως τὴν ψηλαφίσῃτε...»

Εἰς ἑορκοῦ διακόπτω. Τί ἐννοεῖτε;

Λυκούδης. Ἐννοῶ ὅτι ἡ συνειδήσις δὲν ἐδρεύει οὔτε εἰς τὰ ὦτα, οὔτε εἰς τὴν ῥίνα. Σεῖς, ὡς καθηγητὴς, κἀλλιον γινώσκειται νομίζω ὅτι ἐξηγοῦμαι σαφέστατα.

Ἡ συνειδήσις ἐδρεύει εἰς τὴν ψυχὴν. Ἄλλως τε ἡμεῖς ἐγίναμεν πλέον (τόσας ἡμέρας δικάζοντες) ὄχι καθηγηταί, ἀλλὰ τσαγκαράδες. (Ἰλαρότης).

Ὁ Κ. Λυκούδης καταστρέφει τὸν λόγον ἐξαίτουμένος τὴν ἐνοχλήν τῶν κατηγορουμένων ἐπὶ κλοπῇ.

Ο ΑΓΓΛΟΣ ΕΥΘΥΜΕΙ.

Eastbourne.

(Ἰδε ἔριθ. 365.)

Ἄς μὴ περιορισθῶμεν εἰς τὸν τραχὺν χειρῶνακτα. Ἄς ἀνέλθωμεν εἰς ὑψηλότερα στρώματα τῆς παραλίας, ὅπου δυνάμεθα νὰ σπουδάζωμεν ὑψηλότερας τάξεις τῆς κοινωνίας. Εἶναι δωδεκάτη. Ἡ ὥρα αὕτη καθ' ἣν ὁ φλογερὸς ἥλιος τοῦ θέρους αἰωρεῖται ἐν τῷ κέντρῳ τῶν γλαυκῶν αἰθέρων ὡς πύρινον στέμμα, εἶναι ἡ καταλληλότερα πρὸς τοιαύτην σπουδὴν, καθὰ συνενοῦσα πάντα ἀνεξαίρετως τὰ πρόσωπα καὶ ἀπάσας τὰς τάξεις ἐν τῇ παραλίᾳ. Ἐπὶ τῶν ποικιλοχρῶν ψηφιδίων, παρὰ τὰ φιλοπαίγμονα κύματα, μουσικῇ λαμπρῶς κατηρτισμένη ἀναπέμπει κατὰ τὴν ὥραν ταύτην τοὺς γλυκυτέρους ἡχούς. Ὀλίγους πόδας ἄνωθεν τῆς μουσικῆς ἐπὶ τῆς ἀκρᾶς τῶν κρηπιδωμάτων, πλεῖσται ἐδραὶ εἶναι παρτεταγμένα κανονικώτατα κατεχόμενα ὑπὸ διαφόρων προσώπων, μετὰ τῶν ὁποίων διακρίνεται τὸ ὠραῖον φύλον. Ὁ ἀριθμὸς τῶν προσώπων εἶναι τοσοῦτος, ὥστε μὲ ὅλην τὴν μεγάλην ἔκτασιν τοῦ κρηπιδώματος κατὰ τε μήκος καὶ πλάτος δὲν λείπει ἡ συμπύκνωση. Οὕτω δὲ κατὰ τὴν μεσημβρινὴν ταύτην ὥραν ἀποτελοῦμεν ἅπαντες τὰ θεάματα μεγίστης οἰκειότητος. ἢ τὰ μέλη εἶναι πλήρη γοητευτικότητος οἰκειότητος. Καὶ εἶναι τόσον

ὠραῖαι, τόσω κομψαί, τόσω δροσεραὶ αἱ χάριες αἱ Ἀγγλίδες τῆς παραλίας τοῦ Eastbourne, καὶ ἀναδεικνύουσι τόσην ἀφέλειαν καὶ τόσην ἐλευθεριότητα, ὥστε οὐδεμία εὐδαμονία δύναται νὰ συγκριθῇ μετ' ἐκείνην ἢ ἐκαστος αἰσθάνεται εἰς τοιαῦτα ῥωμαντικὰ μέρη ἐν τῷ μέσῳ τῶν ζωηροτάτων ἐκείνων καλλωνῶν. Εἴτε τὸ κλίμα, εἴτε ἡ θάλασσα, εἴτε ὁ βίος, εἴτε ἡ συναίσθησις ὅτι σχεδὸν ὅλα τὰ εὐρισκόμενα ἐν τῇ παραλίᾳ ἐκείνῃ πρόσωπα ἀνέκονσιν εἰς καλὴν τάξιν, δίδουσιν εἰς τὰς καλλονὰς ἐκείνας τοιοῦτον ὕψος σπανίας οἰκειότητος καὶ παιδικοῦ θάρρους, ὥστε καθίσταται ἀκατανόητον διὰ τὸ ἀκόρεστος ποιητῆς τοῦ Δὸν Ζουάν νῦχτο νὰ εἶχον ὅλαι αἱ γυναῖκες ἀπὸ Βορρᾶ μέχρι Νότου ἐν στόμα διὰ νὰ τὰς φιλήσῃ ἀπάσας διὰ μίαν, ἐν ᾧ καὶ ἀνεν τῆς ἀντιφυσιολογικῆς ταύτης εὐχῆς ἡ δύναται νὰ συνδεθῇ τοῦλάχιστον μὲ τὰς Ἀγγλίδας ἀπάσας, διὰ μόνης τῆς ἐπισκέψεως τῶν διαφόρων παραλιῶν.

* * *

Καὶ ὅποσον περικαλλῇ ἀναδείκνυνται τὰ τρυφερά ἐκείνα τοῦ Βορρᾶ πλάσματα ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὠραίας ἐκείνης καὶ ποικίλης φύσεως. Ὅποταν ἡ ὁμίχλη καὶ ὁ ἀτμός τοῦ Λονδίνου ἐπισκιάζουσι τὰς λεπτὰς καὶ αἰθερίας νύμφας τῆς Ἀλβιόνος ὡς τὴν ἔκτακτον καὶ αἰγλήσαν λαμπρότητα ἀνταποδίδει ἐν μιᾷ στιγμῇ ἡ ποντιάς αὐρα καὶ τὸ γλαυκὸν στερῶμα τῶν ἀκτῶν! Δὲν εἶναι πλέον ἀνθρώπιναι ὑπάρξεις ἐκεῖναι! Εἶναι ἰδανικὰ φάσματα καλλονῆς, εἶναι ὁπτασίαι ποιητικῆς ἐκστάσεως, εἶναι μυθολογικαὶ Νηρηίδες, ἢ Χριστιανικοὶ Ἄγγελοι! Δὲν εἶναι σάρκες ἐκεῖναι, οὔτε βλέμμα, οὔτε μεδίμα, οὔτε ρωνή. Εἶναι ἀπὸς γάλακτος καὶ ἀρτηριακοῦ αἵματος, εἶναι ἀστράπη, ἀκτίς, ἁρμονία. Καὶ ἡ ἐσθὴς τῶν εἶναι τόσω ῥυθμικὴ καὶ ἐπαγωγὸς ἐν τῇ αὐστηρᾷ ἀπλότητι ἥτις τὰ χαρακτηρίζει, ὥστε νομίζει τις ὅτι ἐγεννήθησαν καὶ ἀνεπτύχθησαν ἐν αὐτῇ. Ἡ διασκευὴ, ἡ ἐντασις, αἱ καμπαὶ καὶ ἡ ἀναλογία ἦν κατορθοῦσι νὰ δίδωσιν εἰς τὰ εὐτυχῇ ὑφάσματα ὅτινα συνιστοῦσι τὴν ἐσθῆτα τῶν παραλιῶν, τὴν καθιστῶσι θελκτικωτάτην. Πλὴν τὸν στέφανον τῆς χάριτος καὶ τῆς ἐντελείας ἐπιθέτει τὸ χρῶμα ὅπερ λίαν θαυμασίως γνωρίζουσι νὰ ἐκλέγωσιν αἱ κόραι τῆς Ἀγγλίας. Εἰς τινὰς ἐξ αὐτῶν δεσπόζει τὸ λευκόν, ὅπερ συνδυαζόμενον μετὰ τῆς ἀλκασταρσείδους χροῆς τοῦ προσώπου των, διασπείρει πανταχοῦ ἥρεμα καὶ ἡδέα αἰσθήματα μετὰ φανταστικωτάτων ἰδεῶν. Ἀλλ' εἰς τὰς πλείστας παρατηρεῖται τὸ περιφνημον καὶ ἐξαισίον Pink-colour, τὸ χρῶμα τοῦ θερινοῦ σιρμού ἐν Λονδίῳ, ἀποτελούμενον ἐξ ὠραίας ῥοδῶδους ἐπιφανείας διατεινομένης ἐπιχαρίτως ὑπὸ λεπτοτάτων καὶ σχεδὸν ἀεράτων λευκῶν γραμμῶν. Τὸ χρῶμα τοῦτο τῆς ἐσθῆτος βασιλεύει καὶ ἐν Eastbourn, χρῶμα πλήρες ἡδυπαθείας καὶ ἐξάψεως, χρῶμα ἀκατανόητου θελήτρου ἐπιδρωντος ἀμέσως οὐχὶ ἐπὶ τῶν αἰσθημάτων ἢ τῆς φαντασίας, ὡς τὸ λευκόν, ἀλλ' ἐπὶ τῶν αἰσθήσεων, χρῶμα παράγον τὸ φλογερὸν ἐκεῖνο καὶ πυρετώδες αἰσθημα ὅπερ ἐπυρπόλησε τὸν πατέρα ἀνδρῶν τε θεῶν τε, ὅταν εἶδε τὴν ἀδελφὴν καὶ σύζυγον του ὑπὸ τὴν ἔκτακτον ἐπήρειαν τοῦ δανεισθέντος εἰς αὐτὴν κέσσου τῆς Ἀφροδίτης.

(ἀκολουθεῖ).

Timeson.